

16. květen
svátek sv. Jana Nepomuckého
str. 6 - 7

kaplička sv. Jana na Hájích
str. 8 - 9

křížek na Karlově mostě označující místo, odkud bylo mrtvé tělo sv. Jana shozeno do Vltavy

malé ohlédnutí...

Občanské sdružení Chodov provedlo rekonstrukci Pruského křížku v Bartůňkově ulici. Požehnán bude 3.5. v 18 hodin.

5. 3. Ve dnech 3.–5. 3. proběhlo setkání pastoračních asistentů na Svaté Hoře u Příbrami.

16. 3.

Bachovy pašije podle Jana.
„Co ve scénáři nebylo aneb
když během představení
začne tlačit bota.“

9. 4.

Koncert
Roberta Křestana
v KCMT.

23. 3.

O velikonoční vigílii bylo pokřtěno
sedm katechumenů.

Moji milí,
květen klepe na dveře. Tento měsíc bude nabitý událostmi. Oslavíme Hod Boží svatodušní, slavnost Těla a Krve Páně a také poprvé posvěcení našeho nového komunitního centra.

Zároveň nás tímto měsícem bude opět provázet Panna Maria, které je květen tradičně zasvěcen. Původně jsem si myslel, že jako dárek k dovršení prvního roku života dostane naše komunitní centrum podobiznu Panny Marie, aby se už u ní mohly konat májové pobožnosti. Musíme si ale ještě trochu počkat na dokončení procesu schválení. Každopádně si myslím, že budete mile překvapeni. Členové pastorační rady už návrh obrazu (reliéfu) Panny Marie viděli a myslím, že se všem líbil. Doufejme, že bude moci být představen v červnových Fchodovinách.

Máj bývá díky K. H. Máchovi pokládán za „laský čas“. Tato souvislost může pomoci trochu navodit představu Panny Marie jako nevěsty. Čí nevěsty, ptáme se. Jejím snoubence, svatého Josefa. Určitě. Ale také a především nevěsty Boha. Někde se přímo zdůrazňuje – nevěsty Ducha svatého. „Moc nejvyššího tě zastíní, Duch svatý na tebe sestoupí“ slyší od anděla. Tím se chce říci, že zasnoubení se děje mezi Bohem a člověkem na duchovní rovině. Snadno se to zkreslí, pokud se

řekne, že mezi lidskou duší a Bohem. Jistě, chce se tím zdůraznit duchovní podstata věci. Člověk je ale jednota duše a těla. Celý člověk je tedy vtažen do vztahu, který je možné popsat obrazem „zasnoubení s Bohem.“ Ne náhodou vyznáváme o Kristu, že „přijal tělo z Marie Panny“.

Panna Maria je zářným příkladem v láskyplném přilnutí k Bohu. Jako zvlášť vyvolená a Boží milostí naplněná dělá to, k čemu máme tihnout a směřovat my všichni. Dělá to, co bylo kdysi – ještě před pádem lidstva do hříchu – normální. Chodí s Bohem. Je vůči němu otevřená. Miluje ho. Dává mu prostor a svou důvěru. Nebojí se. Jejím miláčkem je Hospodin.

Že to není pro každého? Schválně - co dělala mimořádného, kromě mimořádné lásky k Bohu a důvěry a naděje? Její životní podmínky se možná trochu lišily od našich tím, že byly tvrdší. Měla to tedy těžší.

Až se budeme modlit růženec nebo litanie, zkusme se nesoustředit tak moc na intelektuální obsah jednotlivých invokací nebo tajemství. Místo toho zkusme solidárně s Pannou Marií chválit Boha a radovat se z jeho blízkosti. Z toho, že o něm víme a že on ví o nás. Zkusme se radovat s Marií v Bohu.

*Přeji vám všem krásný měsíc květen.
váš otec Karel*

K 15. dubnu vypršela pracovní smlouva, uzavřená na dobu určitou, našemu správci komunitního centra, panu Liboru Dubovi. Arcibiskupství pražské se rozhodlo smlouvu neobnovit a místo toho povinnosti správce budovy přenést na stávající pastorační asistenty. Pan Libor Duba byl s touto informací seznámen a vzal ji na vědomí. V souvislosti s ukončením pracovního poměru opustí služební byt v KCMT.

Reorganizace působení pastoračních asistentů, provedená arcibiskupstvím, není nic mimořádného a netýká se pouze naší farnosti. Bude probíhat i v dalších farnostech, kde pracují, celkem se jedná asi o 80 pastoračních asistentů v celé diecézi, kteří jsou vůči AP v zaměstnaneckém poměru.

O této skutečnosti byla informována Pastorační rada naší farnosti personalistkou arcibiskupství, která byla přítomna na jejím zasedání. Zápis z jednání je k dispozici na vývěsce v kostele.

Panu Liboru Dubovi patří díky za jeho službu během prvního roku fungování našeho nového komunitního centra. Přejeme mu všechno nejlepší v jeho dalším životě.

otec Karel

Komunitní centrum slaví první narozeniny

Blíží se čas, kdy Komunitní centrum Matky Terezy završí první rok své existence. Je zde tedy příležitost k určitému ohlédnutí a bilancování.

V KCMT působí různé kluby a organizace. Jmenovitě se jedná o KSK Praha se svou dramatickou a výtvarnou dílnou a nízkoprahovým sportovním a turistickým klubem, Klub křesťanských seniorů, Klub Kajman (Klub autorů Jižního Města), Anonymní alkoholiky a Denní klub pro maminky s dětmi. V prostorech KCMT má svou kancelář Farní charita a Asociace poskytovatelů hospicové paliativní péče.

Bohoslužby se konají pětkrát za týden. Nedělní mši sv. v KCMT navštěvuje kolem 400 osob, zaplněná je kaple i sál. Jednou za měsíc je mše sv. v albánštině. V úterý a ve středu probíhá výuka náboženství. Dále se zde schází modlitební společenství.

Pravidelný kulturně - vzdělávací program KCMT zahrnuje: Filmový klub, přednášky v rámci Denního klubu na témata zaměřená na rodinu a zdraví a výchovu dětí, přednášky v rámci Klubu křesťanských seniorů, divadelní představení pro děti a koncerty.

Během roku zde proběhly dva taneční kurzy pro dospělé (celkem 80 hod. pro začátečníky a 80 hod. pro mírně pokročilé), dva hudební festivaly, dva plesy, dvě Ekumenická setkání (Ekumenické setkání biskupů a Novoroční ekumenická bohoslužba), dále se odehrála jedna konference, šest seminářů, tři besídky, jedno odborné školení, dvě duchovní obnovy, třináct oslav a večírků a organizované exkurze. Proběhly dvě svatby a jeden pohřeb, v nové kapli bylo uděleno 21 křtů, naši kněží zde konají duchovní rozhovory a přípravy na svátosti.

Měli jsme 88 pronájmů, zahrnuty jsou jak krátkodobé tak, i dlouhodobé. Všechna garážová stání, která byla k dispozici ke komerčnímu využití, jsou pronajata, jedná se o 21 míst.

Žije komunitní centrum nebo skomírá? Na tuto otázku dá jinou odpověď ten, kdo má osobní zkušenosti z účasti na akcích či angažovanosti v dobrovolné práci ve prospěch KCMT. Jinou odpověď dávají „zaručené“ zprávy z druhé ruky. Každopádně díky patří všem, kdo jakýmkoli způsobem podporují KCMT, ať už modlitbou, finančně či konkrétní praktickou pomocí. Především pak otci Karlu Kočimu, na jehož bedrech spočívá zodpovědnost nejen za KCMT, ale i za celou farnost.

Přes počáteční bolesti tak Komunitní centrum funguje a snaží se sloužit farnosti i Jižnímu Městu.

Jedno z míst v KCMT, kde pravidelně bývá velmi živo
- Denní klub pro maminky s dětmi

Noví lidé, kteří do něho nacházejí cestu, zájemci o program i o pronájem prostor, ale především ti, kteří často přicházejí, aby hledali odpověď na svoje otázky ohledně křesťanství a smyslu života, ti všichni dávají tušit, že Centrum je zde na svém místě a jeho činnost má smysl.

A jaký dárek by udělal KCMT největší radost k jeho narozeninám? Jistě modlitba za jeho další směřování a za uzdravení všech problémů a vztahů.

pastorační asistenti

Ohlédnutí za prvními Velikonocemi v KCMT

Přestože již máte v rukou květnové Fchodoviny, ráda bych se vrátila ještě ke slavení Velikonoc v novém komunitním centru. Myslím, že první Velikonoce zde byly krásné a bohaté na duchovně prožitky.

Zelený čtvrtek - slavnost Boží lásky: nejdříve umývá ní nohou, jako příklad pro nás, pak dar eucharistie. Nakonec jsme Ježíše doprovodili do Getsemanské zahrady, jednoduché a krásně připravené, kterou po nocích vymýšlel a tvořil otec Antonín. Učedníci tehdy usnuli, ale my jsme měli možnost s Pánem zůstat a střídat se v bdění až hluboko do noci.

Velký pátek začal křížovou cestou dopoledne v 11 hod. Opravdu jsme s Ježíšem šli od zastavení k zastavení, která byla rozmístěna po celém sále, a mohli jeho cestu lásky a bolesti prožívat s ním. Večerní obřady byly tiché a hluboké s krásně zazpívanými pašijemi. Dlouhá řada lidí trpělivě čekala, aby mohla uctít Ježíše na kříži, a malé ratolesti nám toto čekání trochu oživovaly. Potom jsme Pána doprovodili ke hrobu (opět práce otce Antonína), kde byla možnost zůstat, modlit se a rozjímat až do soboty.

Bílá sobota začala velkým ohněm venku, pak se sál začal rozsvěcovat svíčkami lidí, kterých přišlo opravdu hodně. Světlo zahnało temnotu. Radost v našich srdcích rostla a sílila během všech částí slavnosti a pokračovala dál ještě při agape. I když jsme slavili hodně dlouho, poslední z nás ještě stihli umýt nádoby a uklidit, aby na neděli bylo vše v pořádku.

Všechny dny svátků doprovázel zpěvem „velikonoční sbor“, který obětavě zasvěcovala do tajů zpěvu a dodávala mu odvahu statečná maminka tří malých dětí, paní Radka.

Neděle – Boží hod velikonoční. Slavení pokračuje a všichni si vzájemně přejeme, aby nám radost z Kristova zmrtvýchvstání vydržela dlouho, abychom si ji nenechali vzít.

Jana Friedová

Letošní velikonoční svátky byly poprvé slaveny také v kapli Matky Terezy a já byla samozřejmě zvědavá, jak to bude vše probíhat. Ke všem přípravám patří mimo jiné také výzdoba kostela. Byla jsem mile překvapena, s jakým citem byla provedena Getsemanská zahrada a Boží hrob. Výběr barev i způsob provedení podtrhl prožití důležitých chvil, kterými Ježíš prošel. Jak jednoduchými, vkusnými a přitom základními prvky člověk může přiblížit atmosféru dané situace. Chci poděkovat všem, kteří připravovali Velikonoce 2008 v KCMT.

Stehlíkovi

Láska zářila z jeho tváře

Někdy na počátku května, zpravidla ale až v polovině měsíce, rozkvétají u nás šeříky. Předešly je už některé rané květiny, ale bílé, modré a fialové šeříky čekají, až se přiblíží šestnáctý květen. Toho dne oslavujeme památku svatého Jana Nepomuckého, mučedníka a předního patrona České země. Lidová tradice říká, že právě šeříky rozkvétají až k tomuto svátku, aby mohly ozdobit sochy a obrazy tohoto oslavence. O svátku zastavovali se u svatojanských soch muži, ženy i děti a pokládali snítku šeříku, pokřižovali se a pak v modlitbě vzpomínali na našeho patrona a mučedníka.

Jan se narodil kolem roku 1340 v Pomuku (dnešní Nepomuk) manželům Velflinovým, a to již v jejich dosti vysokém věku. Jako Zachariáš a Alžběta toužili ve svém stáří po synovi, tak i manželé Velflinovi prahli po potomkovi, modlili se dlouho u Panny Marie pod Zelenou Horou, až si vyprosili syna. Podle Jana Křtitele dali jej pokřtít jménem Jan.

Když dítě jen málo povyroستlo, rozne-mohlo se těžkou nemocí a nebylo naděje, že se uzdraví. Usouzení rodiče se rozhodli k oběti. Donesli synka do chrámu Panny Marie a vroucně ji prosili o uzdravení. Slíbili: „Jestliže se náš synáček vrátí k životu, zasvětime ho Bohu a jeho službě!“

Od mala byl Jan veden k Bohu. Když povyroستl a chodil do školy, ministroval s velkou radostí při bohoslužbách. Již ve svém mladém srdci cítil velkou lásku k Bohu a Matce Boží. Před jejím oltářem často klekával v dlouhých modlitbách, takže se mu podívovali i dospělí. Rodina mu vytvářela prostředí dobra a lásky, aby jeho zbožnost rostla a zkvétala v jeho nitru.

Byl nadán velkou bystrostí, s níž chápal všechno, co kolem sebe viděl a slyšel. A protože malý synek žil ve zbožnosti a poslušnosti, těšili se rodiče z jeho ctností

a připravovali hoča k vyššímu vzdělání. Naděje, že se jednou stane knězem, působila mu takovou radost, že do školy přímo spěchal. Církevní školy byly pokročilé a vycházeli z nich žáci opravdu vzdělání. Rodiče poznali schopnosti synkovi, viděli, že bude na dalších školách dobře pokračovat, a proto jej poslali do latinského učiliště v Žatci. Odtud se mohl odebrat na vyšší vzdělání do Prahy, na pražskou Karlovu univerzitu (později studoval ještě v italské Padově).

Do Prahy Jana táhla touha srdce. Chtěl poznat krásné město, jeho nádherné chrámy a nasytit duši vším, co může posilovat v duchovním životě. Po studiích filosofie a teologie přicházejí různé životní cesty až ke kněžskému svěcení v roce 1379. Předtím, koncem roku 1378, zemřel Karel IV. Po jeho smrti se ujal královského trůnu jeho syn Václav. Sedmnáctiletý rozmarný mladík neměl vážnosti ani rozhledu a zajímaly ho víc radovánky a zábavy než vladaření. V této době se Jan Nepomucký stává tajemníkem arcibiskupa Jana z Jenštejna. Roku 1380 byl jmenován farářem u svatého Havla na Starém městě pražském.

Roku 1387 se stal doktorem církevního práva, a poněvadž byl malé postavy, říkali

mu „doktor Johánek“. V té době ho jmenovala svým členem kolegiální kapitula u svatého Jiljí. Jan z Jenštejna ukázal své uznání a plnou důvěru v Janovy schopnosti a v jeho aktivní činnost. A brzy zvolila jej svým členem i kolegiální kapitula na Vyšehradě, která jej vysílala do chrámu Panny Marie před Týnem. Jeho kázání, vroucí a přesvědčivá, působila na věřící tak blahodárně, že se mnozí z nich zřekli přepychu, činili pokání a upřímně sloužili Bohu. Po zahraničním studiu jej arcibiskup Jan z Jenštejna jmenoval svým generálním vikářem.

Když vyvrcholilo napětí mezi králem Václavem IV. a arcibiskupem, stál na straně arcibiskupa a hájil svobodu a nezávislost na králově zvůli, zatímco král se snažil ovládnout církev a získat na svou stranu část vyššího duchovenstva. Král Václav IV. měl významné rozpory s arcibiskupem Janem z Jenštejna, které byly živeny různými majetkoprávními spory mezi šlechtici – chráněnci arcibiskupa a šlechtici – chráněnci královými. Někdy počátkem 90. let 14. století králi uzrál v hlavě ambiciózní plán – omezit arcibiskupovu moc zřízením nového biskupství, které by obsadil příslušně loajální osobou. Toto biskupství mělo vzniknout v Kladrubech, kde by potřebný majetek získal zrušením kláštera. Když opat Racek, na jehož smrt Václav IV. čekal, na konci ledna 1393 umřel, Václav IV. dlel právě na Křivoklátě a nemohl tak v patřičné lhůtě vznést námitky proti volbě nového opata, kterou arcibiskup urychleně zorganizoval. 10. 3. 1393 tak mohl Jenštejnův generální vikář, Johánek z Pomuku, volbu potvrdit. Král se strašlivým způsobem rozzuřil a nechal si předvést na pražský hrad aktéry této volby. Toho nejdůležitějšího, Jana z Jenštejna, ale nezastihl, neboť se prozíravě odklidil

do Říma. Jeho zlost se tedy obrátila především proti Johánkovi z Pomuku. Osobně se účastnil jeho výslechu i mučení, kterému byl Jan podroben. Zřejmě již během tohoto mučení Johánek z Pomuku zemřel (v roce 1973 antropolog Emanuel Vlček určil jako příčinu smrti úder tupým předmětem do hlavy) a byl tak již mrtvý 20. března 1393 vhozen z Karlova mostu do Vltavy. Jeho tělo bylo potom prozatímně pohřbeno a později (snad 1396) přeneseno do katedrály. V následujících letech se mluvilo o další příčině jeho mučednické smrti, že totiž nechtěl porušit zpovědní tajemství. V roce 1721 byl prohlášen za blahoslaveného a 19. 3. 1729 za svatého.

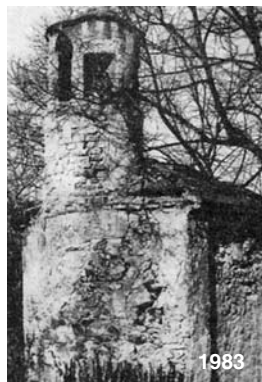
Svatí v nebi se za nás u Boha přimlouvají, tím nám velmi pomáhají. Pro nás je památka světců cenná především tím, že v nich máme živý příklad, vzor do našich životních situací. Tak je tomu i u sv. Jana Nepomuckého, dokonce ještě víc, vždyť je to náš patron, mocný přímluve u Boha.

Co se můžeme naučit od kněze Jana? Kněz Jan se nestal populárním, lidovým světcem, tak oblíbeným a tolik milovaným pražským lidem a celým českým národem jen pro spory s královskými úřady, s králem. Takových, co doplatili na zvůli mocipánu, těch bylo vždy dost. Jan si získal svou popularitu už životem, ne až smrtí. Už za jeho života říkali, že je to svatý člověk, protože byl hodný, že na něm viděli laskavou podobu Ježíšovu. Že to byl člověk zlatého srdce, farář pražské chudiny, ochránce, podporovatel a útočiště všech bezprizorných. Láska Kristova, která zářila z jeho tváře, na té viděli jeho současníci, co je to být křesťanem.

Zkusme to všichni, žít v dobro a lásce, každý den, celý svůj pozemský život.

váš jáhen Pavel

Původní náves zaniklé obce Háje

Kaplička sv. Jana Nepomuckého, které ustoupilo sídliště

Tato drobná architektura byla počátkem osmdesátých let již poslední nemovitou kulturní památkou na bývalou obec Háje, která musela ustoupit při výstavbě Jižního Města. Klasicistní kaplička podkovitého půdorysu s drobným uzavíratelným výklenkem, ve kterém stála soška sv. Jana Nepomuckého z umělecké litiny, byla v havarijním stavebním stavu. V její těsné blízkosti probíhala plným tempem bytová panelová výstavba a prakticky denně hrozilo, že těžkými stavebními stroji bude zcela zničena.

Do záležitosti však vstoupil Klub Za starou Prahu. A hned v úvodu je třeba říci, že daleko největší zásluhu na záchraně kapličky měli tehdejší místopředseda Klubu JUDr. Oldřich Hora a předsedové technické komise Klubu, ing. Arch. Josef Hyzler a ing. Zdeněk Fuka, CSc. Prvně jmenovaný využil na získání sponzora ve prospěch Klubu, stejně jako mnohokrát v minulosti, svůj diplomatický talent. Sponzorem se stala Česká státní pojišťovna. Ing. Hyzler a ing. Fuka pak vypracovali projekt záchrany včetně statického zajištění a zemní izolace. Zajistili i stavebního dodavatele, Pozemní stavby Karlovy Vary n. p.

Podstatu věci plně vystihl ing. Hyzler ve Zprávách Klubu Za starou Prahu v roce 1987, kde napsal: „Klub Za starou Prahu nezahrnuje do svých ochrannářských snah pouze historické objekty, ale zajímá se pozorně i o všechny změny širokého okolí města, které je exploatováno novou výstavbou sídlišť a dopravních zařízení. Masivní vlna nové výstavby naprosto přetváří stávající životní prostředí těchto oblastí, pohlcuje zde dosud zachovaný přirozený reliéf krajiny i se zachovanou dosavadní drobnou výstavbou. Klub ve své činnosti usiluje o zachování alespoň nejdůležitějších krajinných a stavebně - historických kvalit takto postižených oblastí jako doklad dosavadního historického vývoje a souběžně usiluje o to, aby byly tyto prvky po renovaci funkčně zapojeny jako oživující články monotónního výrazu nové zástavby.“

V rámci stavební záchrany této lidové architektury byla rekonstruována i válcová věžička se zvonicí. Ing. Hyzler dokonce sehnal na jižní Moravě zvon ze zrušeného kostela, který by jinak propadl zkáze. Zvon byl osazen a je na svém místě dodnes. Litinová soška sv. Jana Nepomuckého byla během stavebních prací deponována v Juditině věži v prostorách Klubu a jeho péčí restaurována. Upraveno bylo i nejbližší okolí kapličky a podél vzrostlých lip, kterým rovněž z důvodu rozsáhlých výkopových prací hrozila v jedné fázi záhuba, byly osazeny lavičky.

Závěrem snad ještě připomenutí těm později narozeným. Záchrana kapličky, tedy církevního objektu, probíhala v polovině osmdesátých let a účast na této akci v té době vyžadovala i notnou dávku osobní statečnosti.

Josef Hrubeš, převzato z časopisu Dědictví Koruny české 1/2007

Protože kapličku využíváme pouze jedenkrát do roka u příležitosti pouti, mohlo by se tak tedy zdát, že s farností nemá mnoho společného. Opak je pravdou. To, že zde dnes kaplička stojí, není nic samozřejmého. Jedná se sice o drobný, přesto však významný prvek, který pomáhá dokreslovat naše město – prostředí, ve kterém žijeme. V roce 2005 provedla radnice Prahy 11 celkovou rekonstrukci stavby – zemní izolaci, omítky a novou střešní krytinu. O kapličku se dlouhá léta starala paní Vodrážková (+ 23. 1. 2006). Dnes o její úklid a výzdobu pečuje paní Vařečková. Všem za jejich obětavost a péči děkujeme a na přímluvu sv. Jana vyprošujeme hojnost Božího požehnání.

Činnost o. s. Chodov v oblasti péče o církevní památky na JM

Jedna z nemnoha historických památek Jižního Města, tzv. pruský kříž v Bartůňkově ulici, zdobí tuto část našeho města již 140 let. Podle podání hostivařské farní kroniky byl postaven z části náhrad za válečné škody z roku 1866. Stalo se tak na popud litochlebského hospodáře Františka Pletichy, který svým příkladem přesvědčil ostatní. A tak na bývalé křižovatce, kde se od cesty do Šeberova oddělovala cesta do Kateřinek mezi sedmi lípami, byl postaven nový železný kříž na vysokém žulovém podstavci s letopočtem 1868 v místě, kde do začátku 19. století údajně stával kříž dřevěný.

Kříž zde stojí do dnešních dnů. Pamatuje přeměnu Chodova z menší spořádané zemědělské obce na moderní a dynamické pražské předměstí, zánik selského stavu v Chodově i pustošivé časy výstavby sídliště, kdy ohrada jednoho staveniště stála před ním a za zády mu projížděly těžké nákladáky. Pamatuje také období první republiky, kdy na druhé straně ulice stál tzv. Kámen republiky s bronzovou nápisovou deskou, který zde nechala postavit chodovská obec Baráčníků. Tento kámen později překážel výstavbě sídliště a byl nejprve převezen na hřbitov a později již s kamennou nápisovou deskou umístěn do pietního háje u Litochlebského náměstí. Starý kříž se po odvozu zeminy při stavbě sousedního paneláku mírně nachýlil dozadu, snad na znamení pokřivené doby, zlatou barvu Krista a nápisů nahradila bílá, ztratil část svých ozdob, ale stále je pevným místem spojení člověka s Božím řádem. Kříž je dnes udržován místními obyvateli, kteří zde sekají trávu, zdobí ho květinami a zapalují u něho svíčky. Stejně jako dříve i v dnešní době se u křížku

občas pořádají malé slavnosti. Vztahuje se k němu i několik pověstí. Letošní výročí přimělo členy občanského sdružení Chodov k tomu, aby trochu opravili kříž i okolí a připravili jeho připomenutí.

Chodov dříve zdobily ještě tyto památky: Obecní zvonice se zvonom ze zrušené kaple ve tvrzi. Socha sv. Izidora Madridského, po které zbyl do dnešních dnů jen sokl s novodobým křížkem na dolním konci Starochodovské ulice. Železný kříž, který stával u cesty do Hostivaře přibližně v místech u dnešní křižovatky ulic Ke stáčírně a Květnového vítězství, ztratil se zřejmě při výstavbě sídliště. O těchto památkách se toho mnoho nezachovalo, jediná fotografie sochy sv. Izidora byla publikována kronikářem MČ P11 J. Bartoněm v Klíči číslo 11/2004. V některých publikacích je za kříž z cesty do Hostivaře považován železný kříž s reliéfní dekorací sv. Jana před kostelem sv. Františka z Assisi. Ten byl ale do Chodova dovezen z Budyně nad Ohří, opraven a usazen v roce 2000 tehdejším farářem Václavem Chroustem.

Církevní památky a jejich patroni nás v Chodově propojují s dávnými příběhy naší víry. Život sv. Jana Křtitele, (patron hostivařského kostela), sv. Izidora, sv. Heleny, sv. Františka, sv. Jana Evangelisty a bl. Matky Terezy jsou pro nás velkou inspirací. Mezi členy a příznivci občanského sdružení Chodov se rodí záměr navrátit do Chodova také sochu sv. Izidora i obnovit zaniklý kříž u cesty do Hostivaře.

Věříme, že památníky minulosti našeho domova budou ještě dlouho místem připomínky Božího řádu, ozdobou našeho města a že vždy najdou ochotné opatrovatele.

Michal Streubel, o. s. Chodov

Zřízení a posvěcení železného kříže

blíží obce Chodov - Litochlebské, na rozhraní cestě ke Kunraticům a k Šeberovu

Před 60ti lety zanikl věkem dřevěný kříž blíž obce Chodov - Litochlebské ve farnosti Hostivařské. Ač tuto ztrátu obyvatele řečené obce bolestně nesli a ji nahraditi toužili, nemohli toho z rozličných příčin docílit. Prahla drahá leta a nedocílono ničeho. Tu se objevil rok 1866, dostavilo se nepřátelské vojsko do milé vlasti naší, které ji k nelibosti spustošilo. Byla to válka Němců s Němci, v níž však slovanstvo nejvíce utrpělo. Kdo by se byl mohl toho nadíti, že nepřátelský vpád tento touhu či žádost řečených obyvatelů urychlí a uskuteční. A přece stalo se tak. Postavili snad Prusové kříž tam na vlastní své náklady? To, to! Nikoli. Událo se to takto: Roku 1866 utrpěla i obec Chodov - Litochlebská válkou mnoho, byla jí slíbena náhrada, která však jako jinde i zde velmi skrovně vypadla. Než i to mělo napomoci k docílení výš jmenovaného účelu. Litochlebský soused totiž p. Frant. Pleticha projevil, že náhradu na něj vypadající na zřízení dávno již postrá-

daného, a nyní tak vřele kýženého kříže obrátiti chce, a přiměl i ostatní obyvatele k tomu, by i oni částečně s peněžitou náhradou tak učinili. Žádost ta neminula se cílem. Ochotně podal každý nějakou částku na poděkování Bohu, že válkou rychle ukončenou naši milou vlast od další záhuby milostivě zachrániti ráčil. A tak se stalo, že Prušáci obtíživše zemi českou křížem nevolky a nechtíc napomohli k zřízení nového kříže, jenž sloužit bude k oslavě Boží k útěše obyvatelů Chodovsko - Litochlebských a k okrase tamního okolí i farního okresu Hostivařského. Tu ukázala se pravda, že i zdánlivá věc zlá, řízením Božím utěšené a dobré ovoce přináší a netušené následky mívá. Nyní byla ruka k dílu přiložena a dílo v krátké době vykonáno. Nový kříž železný pozlaceným tělem ukřižovaného stojí na vysokém kameni žulovém na křižovatce mezi polmi za obcí Chodov - Litochlebskou k osadě Kunratické, obrouben přízdívkou drnem obloženou a sedmi

stromky lipovými. Jest to utěšené místočko, které každého poutníčka neb cestou jdoucího k sobě vábí, by se na okamžik s Pánem pobavil a si odpočinul. Kříž ten byl 3. ho května, to na den Nalezení sv. Kříže 1868 od důst. a veleb. p. faráře Hostivařského P. Antonína Hory a v průvodu cti. p. P. Antonína Hermana kaplana před obličejem více než čtyř tisícův lidí dle obřadu církve svaté slavně posvěcen. Oslava dala se následovně:

Ve 2 hodiny vyšel z farního chrámu Hostivařského slavnostní průvod, který při zvucích zvonů a hudby nábožné písně k počtě Pána Ježíše a na oslavu jeho panické Rodičky Marie Panny prozpěvoval. V čele průvodu byla nesena korouhev, za kterou kráčela školní mládež, pak mužstvo, za ním sledovalo 24 družiček v bílých roucha oblečených mající hlavy ozdobené věnci, voskovice v rukou držící. Za těmi šlo duchovenstvo s obsluhujícími svými. Závěrek průvodu sestával z pohlaví ženského. Když se byl průvod k ustanovenému místu přibližoval, byl hlaholem zvonů a střelbou z mozdířů uvítán. Rozkošné to bylo podívání na pestré davy lidstva shromážděného se okolo nového kříže.

Tři z družiček uvítaly shromážděné, z nichž jedna prosbu přednesla, aby k slávě Boží a k potěšení obyvatelstva posvěcen byl kříž. Na to zapěl sbor pěvců, řízený panem Františkem Netušilem učitelem in spe Chodov - Litochlebským, chorál „Již přichází,“ který mocně srdce pojímal a jehož líbezný zvukové se daleko nesli. Obřad svěcení byl provázen střelbou. Slavnostní řeč konal důstojný pan farář Antonín Hora, zvoliv si slova apoštola sv. Pavla z listu ke Gal. k. VI v. 14. I vysvětlil, kterak byl kříž Krista Pána nalezen, co pravý poznán a proč jest naší nejvyšší úcty hoden. Při slovech řečníkových: „Kříž jest nám znamením vyznání víry, upamatování, že Ukřižovaný až posud u nás trvá za kteroužto příčinou se křížem znamenati styděti nemáme, což jen odštipenci činí,“ bylo viděti, jak se ruce nábožných přistojících zdvíhaly, by čelo, ústa a prsy křížem poznamenali. Po ukončení řeči zapěl sbor druhý chorál: „Slyš nás věčný Bože!“ Pak byly od-

bývané litanie o ukřižovaném Pánu Ježíši s přiměřenými modlitbami, načež sbor na oslavu sv. kříže třetí a poslední chorál „Slyš nás Hospodine!“ zapěl, načež lid byl požehnán a slovy:

Pochválen budiž Kristus Pán
jenž byl Otcem lidu dán,
věčně uctívejte svatý kříž,
na němž Spása světa pněl Ježíš! s Bohem propuštěn.

Dejž Bůh, by slavnost tato dlouho v požehnané památce u lidu zůstala a jemu i potomkům jeho k pravému blahu spasení sloužila. Kéž by si lid často a více neskonale lásku Krista Pána připomínal a Jemu, čeho si On toužebně přeje, své srdce zasvětil a celé v oběť dal.

*z původního zápisu v Kronice Hostivařského farního okresu přepsali Michal Streubel a Martin Flosman díky laskavému pochopení a pomoci administrátora Římskokatolické farnosti u kostela Stětí sv. Jana Křtitele v Praze – Hostivaři
P. Mariusze Kuźniara*

VELIKONOCE V ŘÍMĚ

„Poutníkům, pro které osmidenní cesta do Říma znamená především setkání se Svatým otcem, návštěvu posvátných míst a účast na velikonočním triduu, nabízíme možnost prožít církevní obřady Kristova utrpení a slavnost jeho zmrtvýchvstání v hlavních římských bazilikách S. M. Maggiore, Laterán a Sv. Petra ...“, četla jsem dva dny před odjezdem informační plakátek o pouti. Najednou se i pro mne otevřela možnost vycestovat.

Místo bylo volné. Nepříznivé počasí a možná i tradice, která vtahuje věřícího do rodinného a farního prožití největších svátků křesťanů, byly rychle potlačeny. Vidina intenzivního duchovního prožitku spojená s krásou Věčného města a atmosférou bazilik, podtržená velikonočními obřady celebrowanými papežem Benediktem XVI., byla silným impulsem. A tak jsme jeli.

Průjezd Alpami jsme téměř prospali, ale dopolední zastávka v Modeně (dóm s rozsáhlou kryptou a nachýlenou zvonící) nám dlouhou cestu příjemně zpestřila. Za krásného počasí jsme ve večerních hodinách dojeli do Říma a ubytovali se v českém poutním domě – Velehrad, který je jen asi deset minut pěšky od Vatikánu. Kopule baziliky Sv. Petra, kterou zdobí symboly zeměkoule a kříže, do všech stran jakoby vysílala poselství spásnosné oběti lásky našeho Pána Ježíše Krista.

Povzbuzení dojmy z cesty i vstupem do Říma jsme trochu nevěříce přijali zprávu, že naše účast na liturgických obřadech velikonočního tridua ve Vatikánu není jistá, neboť vstupenky na obřady už Vatikán neměl pro obrovský zájem poutníků. Vzhledem k tomu, že na Velehradě je krásná kaple, ve které se taky konají pravidelně liturgické obřady, tak jsme měli jedinou jistotu, že Velikonoce můžeme slavit v českém jazyce. Museli jsme se vyrovnat s povadlou nadějí, že prožijeme Velikonoce se Svatým otcem. Naší duchovní představitel na Velehradě nám hned od první chvíle s veškerou péčí chtěli nahradit toto počáteční zklamání. Provázeli nás mnoha

kostely a památkami Říma, neúnavně vysvětlovali, organizovali program k naší maximální spokojenosti a prožívali jsme společně i jimi celebrowané české velikonoční obřady.

Ale takhle se přece nerozloučíme, neboť náš Pán Ježíš zkouškou naší víry skrze situaci se vstupenkami poznával naše postoje. Vždyť On je vždy tajemně přítomný v každé mši svaté a to nás bezesporu hrálo. Navíc nás učí, abychom nezapomínali za všech okolností děkovat, v modlitbách neustávat, radovat se, neboť je to vůle Boží v Kristu Ježíši pro nás (srov. 1 Te 5,16 -18). Bez zajištěných vstupenek jsme se rozhodli zkusit štěstí na obřadech Zeleného čtvrtku v Lateránské bazilice. A odvážným štěstí přeje. Dostali jsme se do koncily proslavené baziliky, kde jsme sice pro množství poutníků nijak moc neměli přehled nad obřady umývaní nohou, ale liturgie v bazilice má neopakovatelnou atmosféru.

První den velikonočního tridua jsme mohli sdílet v české nebo latinské verzi. Naš Pán nás obdaroval plností prožitku svého Slova. Dal nám možnost zakusit českou rozjímavou atmosféru na Velehradě i slavnost v Lateránské bazilice, celebrowanou Svatým otcem.

Danka Matlovičová

Zprávičky z Farní charity

Vážení přátelé,

v okamžiku, kdy budete otevírat toto číslo Fchodovin, již uplyne sedm let od okamžiku, kdy jsem uchopila kormidlo naší charity. Sedm let je poměrně dlouhá plavba, lemovaná spoustou setkání a loučení. Tak mi dovoluťe pár vzpomínek na lidi, kteří mi byli oporou.

Na začátek nemohu nevzpomenout na bývalou paní ředitelku charity, Lídu Horynovou, rozenou Svátkovou. Lída mě přijala do charity 3. 11. 1999 jako zdravotní sestru a školicího pracovníka. Spolupracovali jsme spolu 15 měsíců, Lída mě provedla prvními krůčky v neziskovém sektoru a byl to opravdu velmi hezký čas. Pak Lída odešla a nastal tříměsíční čas bezvládní, kdy nastoupil pan ředitel Eliáš a téměř okamžitě onemocněl. Potom jsem se 1. 5. 2001 stala ředitelkou naší charity já.

Jako první v mých vzpomínkách vždy vypluje otec Václav Chroust. Otec Václav pro mě byl pět let velikou oporou. Stále mi chybí jeho hluboká lidskost, pokoj, pragmatický přístup k životu, prosté, přímé a pravdivé vystupování. Otec Václav si pro mě vždycky našel čas, vedli jsme spolu mnoho rozhovorů na různá témata. Nemusela jsem mít pracovní důvod nebo problém, abych za ním mohla přijít. Pomohl mi v mnoha situacích, ať pracovních, nebo osobních. Byl pro mě skutečným otcem a přítelem, vždycky bude mít místo v mých myšlenkách a modlitbách.

Otec Václav měl za těch pět let, kdy ve farnosti působil, několik kaplanů. Vzpomínám především na otce Pavla a otce Michala, kteří se pravidelně každý týden účastnili modlitebních setkání pracovníků charity a tak nás duchovně vedli a provázeli po celou dobu svého působení ve farnosti. I na ně často myslíme.

Nemohu zapomenout na pastorační asistenty. Myslím především na Alici Žváčkovou, nyní Tajerovou a Filipa Malého. V době jejich působení ve farnosti jsme společně ve vzájemné shodě, spolupráci a přátelství připravovali mnoho projektů a akcí v KCJM, jak pro farnost nebo neziskové organizace, tak širokou veřejnost. Naše spolupráce byla velice dobrá a radostná. Oba mi moc chybí, postrádám tu radost ze společné práce, společného zaujetí pro věc a schopnost maximálního nasazení. Na oba často myslím.

Musím samozřejmě vzpomenout i na svoji posádku. Za těch sedm let se na palubě vystříдалo mnoho lidí. Jsou ale takoví, kteří s námi plují už mnoho let. Moji obrovskou oporou jsou především oba první důstojníci Ondřej a Klára a lodní hospodář Zuzana, kteří se mnou věrně a v dobré spolupráci naši lodičku řídí. Posádku ale tvoří mnoho lidí, myslím především na ty, kteří s námi plují dlouho – obě Marušky a Jitku. Vzpomínám i na ty, kteří z lodi během plavby vystoupili, z nich bych ráda připomenula naši bývalou první důstojnici Janu. Nezapírám, že ne všichni pracovníci vystoupili z lodi dobrovolně a v přístavu. Někteří skočili po hlavě do vody, pár jsme jich poslali po prkně. Obecně se ale dá říct, že náš tým pracuje ve vzájemné shodě, přátelské a tvořivé atmosféře, s maximálním nasazením a společnými silami úspěšně proplouváme zákeřnými vodami neziskového sektoru a českého zdravotnictví.

V mých vzpomínkách máte samozřejmě místo i vy, chodovští farníci. Tady si netroufám nikoho jmenovat. Nemohu jmenovat všechny a nerada bych se někoho dotkla. Přesto jsem vám všem, kteří jste se mnou v kontaktu, vděčná za vaši pomoc, přátelství, podporu i modlitby.

Vzpomínám i na naše klienty a jejich rodiny. Mnozí nás předešli do království nebeského, ale stále zůstávají v našich srdcích.

Čas plyne, věci se vyvíjí a mění. Změnil se neziskový sektor, způsob poskytování sociálních služeb, změnil se název a adresa naší charity, rozsah služeb i lidé okolo mě a na konec za těch sedm let jsem se změnila i já. Bude se měnit i způsob poskytování zdravotnických služeb. Občas mě mrzí, že jsme nuceni ke stále větší profesionalizaci služeb, výkonnosti, stále rozsáhlejší adminis-

trativě a tak zůstává čím dál méně času na prosté lidské vztahy. Přesto doufám, že všechna úskalí, která nás čekají, úspěšně překonáme a budeme v plavbě pokračovat. Děkuji všem za pomoc a podporu.

Také bych vám chtěla poděkovat za dary do kasičky v kostele sv. Františka z Assisi, kde se nashromáždilo 4.279 Kč. Za vaše dary vám moc děkuji.

Přeji nám všem slunný květen.

Eva Černá

• Proběhne již tradiční **jarní burza oblečení a obuvi. Příjem ošacení je v neděli 1. 6. v 9.30 – 12.00 (v době mše zavřeno) a v pondělí 2. 6. v 16.00 - 19.00. Vybrat si můžete přijít v úterý 3. 6. v 16.00 - 18.00 a ve středu 4. 6. v 16.00 - 18.00.** Věci, které přinesete do burzy, mohou být poškozené, ale musí být čisté! Po přebrání budou odvezeny Diakonií Broumov k dalšímu využití. Příspěvek na dopravu bude i tentokrát vítán. Dle možností prosíme také o zajištění papírových krabic nebo velkých pytlů. Také prosím o pomoc při balení a při následném úklidu sálu ve středu 4. 6. po 18. hod.
bližší informace Jolana Šimandlová (737 374 921)

• **DOLOMITY 2008 – Také letos jsme obdrželi pozvání od farnosti Bolzano na jejich chatu v italských Dolomitech v době od 16. do 23. 8. Odjezd je 15. 8. večer od KCMT.**
Přihlášky a další informace u Marie Láskové (222 965 514)

• **19. ročník Katolické charismatické konference se bude konat ve dnech 9. - 13. 7. v Brně.** Program konference tvoří přednášky, adorace, neformální setkání, společná modlitba a bohoslužby. Další informace najdete na <http://konference.cho.cz>.

9. Konsekrace

Ústřední částí mše svaté je eucharistická modlitba, během níž se chleba a víno na oltáři proměňují v Tělo a Krev Kristovu. Současný Římský misál obsahuje více různých eucharistických modliteb, z nichž může kněz vybírat vhodný text přizpůsobený okolnostem. Např. během zvláště slavných bohoslužeb se používá 1. eucharistická modlitba, novinkou poslední liturgické úpravy je zavedení zvláštního formuláře eucharistické modlitby pro mše s dětmi.

Eucharistická modlitba začíná prefací. Preface je výzva k děkovné modlitbě (řecky eucharistia) a sama obsahuje prvky této modlitby.

Preface je vystavěna podle velmi prostého schématu. Začíná vstupním dialogem předsedajícího kněze s účastníky liturgie: „Pán s vámi – I s tebou...“ Slova, která v něm vyslovujeme, velmi výrazně směřují k tomu, aby zaměřila účastníky eucharistie k Bohu v děkovném postoji.

Po úvodním dialogu následuje delší, často zpívaná modlitba kněze. Můžeme v ní jasně rozlišit tři části. V první celebrant potvrzuje děkovný postoj vyjádřený shromážděním v kostele, například slovy: „Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, abychom ti vzdávali díky...“ V druhé části představuje nejhlubší motiv díky, který si eucharistické společenství v tento den před Bohem připomíná. To není jen určitá výrazná Boží pomoc při řešení těžkostí každodenního života, ale především vděk za dílo spásy člověka, které církev slaví v různých liturgických dobách. Z tohoto důvodu existuje několik desítek prefací přizpůsobených jednotlivým liturgickým dobám, např. preface

adventní, postní, velikonoční atd., nebo okolností mše svaté, např. pohřební, na památky svatých atd. Jde totiž o to, aby účastníci liturgie mohli v prefaci nalézt onen motiv osobní angažovanosti v eucharistickém díkůčinění.

Potom předsedající kněz v další části preface vyzývá věřící ke společnému zpěvu hymnu Boží chvály a díky za díla, která neustále mezi lidmi koná. Je třeba zdůraznit, že k účasti na tomto hymnu jsou pozváni nejen ti, kdo jsou fyzicky přítomní v kostele, ale i celá neviditelná církev: „A proto sjednocení se sbory andělů a svatých voláme: Svatý, svatý, svatý...“ Tento hymnus uzavírá první část eucharistické modlitby.

Po něm následuje neobyčejně důležitý okamžik a tím je modlitba k Duchu svatému, neboli epikleze. Když předsedající kněz a spolu s ním všichni koncelebranti přednášejí tuto modlitbu, vzkládají ruce nad chléb a víno a prosí Boha, aby je proměnil v Kristovo Tělo a Krev mocí Ducha svatého.

Tato prosba poukazuje na skutečnost, že v liturgii mše svaté je přítomno neobyčejné tajemství. To, co se děje na oltáři, je nejen dílem církve, kněze, shromážděného společenství. Proměna chleba v Tělo Kristovo a vína v jeho Krev se děje mocí Ducha svatého, která je dána církvi pro slavení eucharistie. Bez skutečné přítomnosti Ducha, dárce života, by mše svatá byla jen jistého druhu divadelním představením bez většího významu. Modlitbou epikleze církev říká, že moc proměnit chléb a víno je velký dar, který dostala od Boha a který je na něm zcela závislý. Církev si je vědoma, že není

tvůrcem, ale správcem eucharistie. Proto prosí Boha, aby mocí Ducha svatého on sám chléb a víno konsekroval.

Po obřadu konsekrace následuje druhá prosba o pomoc Ducha svatého. Je dobré, abychom si jí všimli už na tomto místě. Opět to bude prosba o proměnu. První epikleze je prosba o proměnění (konsekraci) chleba a vína. Druhá modlitba o sílu Ducha svatého bude prosbou o proměnu shromážděných na mši svaté ve společenství církve, které má být ve světě také Kristovým tělem.

Důležité je proměnění chleba a vína v Tělo a Krev Kristovu. Důležitá je ale také ta druhá konsekrace, konsekrace účastníků eucharistie ve společenství církve. Jedna i druhá se děje mocí Ducha svatého. Jedna i druhá překračuje hranice přirozeného působení. Proto v eucharistické modlitbě dvakrát prosíme o dar Ducha svatého.

Po modlitbě o Ducha svatého následuje proměnění. Konsekrace je liturgickým zpřítomněním toho, co se stalo při poslední večeři, v předvečer ukřižování Ježíše Krista. Slova řečená a gesta vykonaná v liturgickém obřadu opakují Kristova slova a gesta zaznamenaná v Písmu svatém. Tak církev odpovídá na doporučení, které dostala: „To konejte na mou památku“. Je to však zvláštní památka. Chápání Kristovy „památky“, kterou prožíváme při liturgii, pochází z liturgie židovské Paschy. Ježíšova poslední večeře s apoštoly byla přece slavením židovské liturgie Paschy. Židovské rodiny se každoročně shromažďovaly na zvláštní liturgii, která se slavila doma na památku historického exodu izraelského národa z egyptského otroctví, během něhož se zvláštním způsobem projevila Boží

intervence, spasitelná pro jeho vyvolený národ. Byl to neobyčejně podstatný okamžik, který způsoboval, že každý Izraelita si byl vědom své příslušnosti k vyvolenému národu. Kdyby liturgie Paschy neexistovala, byla by pro další pokolení Izraelitů tato událost vyjití z Egypta jen jakousi vzdálenou minulostí.

Slovo „památka“ ve vztahu ke křesťanské liturgii chápeme stejným způsobem. Památka Poslední večeře slavená během mše svaté není tedy jen vzpomínáním na už téměř 2000 let starou událost, ale jeho svátostným zpřítomněním proto, aby dnes žijící křesťané mohli na ní mít účast. To, co poslední večeře obsahuje, vede k tomu, co bezprostředně následovalo. Proto události, na které mše svatá pamatuje, jsou Kristova smrt a zmrtvýchvstání a také jeho neustálá přítomnost ve světě. Jistý kazatel vysvětloval tajemství eucharistie takto: „Když jsi na mši svaté, je to, jako bys stál na Kalvárii vedle Jana a Ježíšovy Matky, díval ses na tvář Spasitele, který dává svůj život na odpuštění hříchů, nebo jako kdybys s Petrem a Janem běžel ke hrobu, aby ses podíval dovnitř, a s údivem viděl prázdný hrob a slyšel andělův hlas, který zvěstuje, že vstal z mrtvých.“ Zde vidíme, co je to obřad proměnění chleba a vína slavený jako památka Ježíše Krista.

Okamžik proměnění prožívají věřící shromáždění v kostele vkleče. Je to výraz úcty, víry a darování sebe sama Bohu v jednotě s obětí Ježíše Krista, kterou podáváme skrze církev Bohu Otci.

*Wojciech Zagrodzki, CSsR,
Janusz Serafin, CSsR
pokračování příště
(převzato z časopisu Svatá Hora)*

květen v KCMT

12. 5. 16.00 **doc.RNDr.Martin Braniš, CSc.:** „Životní prostředí České republiky“
- přednáška v rámci Klubu seniorů
12. 5. 18.00 **Koncert ZŠ Květnového vítězství**
15. 5. 10.00 **MUDr. Andrea Hajná:** „Oční problémy a nemoci u dětí“
- přednáška v rámci Denního klubu
16. 5. 19.30 **Miroslav Paleček a Michael Janík** – koncert
17. 5. 15.00 **Májové odpoledne u příležitosti Dne matek** - vítání jsou všichni
ktanci poslouchu živé hudby, k dispozici bude služba vizážistů a masérů,
hlídání dětí zajištěno ve výtvarné dílničce
21. 5. 18.30 **Večer věnovaný životu a dílu Chiary Lubichové** - pro všechny, kdo
se chtějí blíže seznámit s jejím životem a dílem, pod záštitou kardinála
Vlka pořádá Hnutí fokoláre
22. 5. 19.00 **Filmový klub**
23. 5. 10.00 **Mgr. K. Porazilová:** „Proč děti zlobí?“
- přednáška v rámci Denního klubu
25. 5. **Oslava výročí posvěcení KCMT**
10.00 **slavností mše v kapli (není mše sv. v 10.30 v kostele sv. Františka!)**
15.00 **společenské setkání farnosti na terase spojené s opékáním**
31. 5. 16.00 **„O Sněhurce“** - divadelní představení u příležitosti Dne dětí (v případě
příznivého počasí v exteriérech KCMT), vstupné dobrovolné
1. 6. 10.00 **Dětská mše sv. u příležitosti Dne dětí**
- texty s odpověďmi budou předem k dispozici
- **Komunitní centrum Matky Terezy nabízí možnost pronájmu:**
– denního klubu např. k oslavám dětských narozenin atp.
– víceúčelového sálu (kapacita 300 osob) ke konání fi-
remních, společenských a kulturních akcí, prezentací,
módních přehlídek apod.

pravidelný program v KCMT ve školním roce 2007/08

Trápí vás problémy, které nemáte s kým sdílet? Nabízíme možnost promluvit si a podělit se o své problémy, zkušenosti a názory ve skupině, doprovázení a pomoc v těžkých životních situacích i v momentálních „vyprahlostech“, ve kterých se člověk může cítit sám. (731 625 970)

Denní klub pro maminky s dětmi. Úterý až pátek od 9.30 do 12.30 hodin. Vstup 40 Kč, děti zdarma. Prostor k posezení pro maminky a herna pro děti. V rámci klubu nabízíme půlhodinový program: každé úterý v 10.30 zpívání a každou středu v 10.30 cvičení pro děti.

Anonymní alkoholici - každou středu v 17.30 v klubovně KCMT. Další informace Miloš (774 964 914) a Eva (604 272 940).

program na měsíc květen

- **V sobotu 3. 5.** se koná **arcidiecézní pouť za kněžská a řeholní povolání** na Svaté Hoře u Příbrami. Slavnostní **mše sv.** bude v **11.00** sloužena kardinálem M. Vlkem.
 - **V sobotu 3. 5. v 18.00** bude **požehnan křížek v Bartůňkově ulici.**
 - Součástí programu oslav sv. Václava, který na letošní rok vyhlásil pražský arcibiskup vzhledem k 1100. výročí narození sv. Václava, budou i poutě do svatovítské katedrály. **V sobotu 10. 5. v 10.00** se koná **pouť pro všechny věřící na oslavu výročí posvěcení katedrály.**
 - **V neděli 18. 5. při mši sv. v 10.00** přistoupí poprvé k **svatému přijímání děti z naší farnosti. Proto tuto neděli nebude mše sv. v 10.30 v kostele sv. Františka!**
 - **V neděli 18. 5.** vykonáme **Svatojánskou sbírku na arcidiecézi.** V loňském roce bylo vybráno celkem 552.683,- Kč. Celá částka byla použita na provoz Arcibiskupství pražského v oblasti správy diecéze – zejména na úhradu bohoslužebných potřeb, výdajů spojených s tiskem publikací a na úhradu nezbytných služeb (poštovné, telefonní poplatky atp.).
 - **V neděli 18. 5.** se bude konat tradiční **pouť ke sv. Janu Nepomuckému v Hájích. Sraz je v 15.00 u kapličky ve Starobylé ulici.**
 - **Oslava Těla a Krve Páně ve čtvrtek 22. 5. v katedrále** je příležitostí k oslavě tohoto významného svátku s diecézním biskupem: **v 17.00 mše sv.,** následovat bude eucharistické procesí z katedrály přes Hradčanské náměstí (zastavení na Karmelu sv. Josefa a v Loretě) až do baziliky Nanebevzetí Panny Marie na Strahově.
 - **V sobotu 31. 5. se na Tetině** koná **pouť rodin pražské arcidiecéze.** Mši svatou bude v **10.00** sloužit Mons. Václav Malý. Od 13.00 bude probíhat doprovodný program pro děti i celé rodiny. Další informace na <http://cpr.apha.cz/tetin>.
 - **Májové pobožnosti v měsíci květnu se budou konat v kostele sv. Františka každou středu a pátek po mši sv. a v kapli bl. Matky Terezy po každé mši sv.**
 - **Setkání maminek na mateřské dovolené probíhají ve středu od 9.30 do 11.30 ve farním sále (suterén fary). Květnová setkání jsou 14., 21., a 28. 5.**
- Katka Friedová (603 286 513)*
- **Dětská mše sv. bude v měsíci květnu 22. 5. v 17.30 v kostele sv. Františka.**

- **Dramatická dílna pro děti a mládež** (příležitost pro amatérské herce, scénáristy, hudebníky...). Každé pondělí v 17.00 h v budově KCMT.

- **Výtvarná dílna pro děti** – každou středu v 15.30 h v budově KCMT.

- **Nízkoprahový sportovní a turistický klub** – každý čtvrtek v 16.00 h v budově KCMT.

KSK Praha nabízí na léto 2008 dvě vodácké akce:

- **3. - 10. 8. základní vodácký výcvik** pro děti a mládež od dvanácti let na Vltavě.
- **10. - 17. 8. pokročilý vodácký výcvik** ve Vrbném a na rakouské Salze s návštěvou poutního místa Mariazell.

Informace a přihlášky na www.kskpraha.org nebo 603 256 411 (ing. J. Olšanský)

Zdráva buď, Paní, svatá Královno, Svatá Boží Rodičko, Maria, ty jsi panna, která se stala chrámem, vyvolená nejsvětějším Otcem z nebes, ta, kterou posvětil spolu se svým nejsvětějším milovaným Synem a svatým Duchem Utěшитelem, ta, v níž byla a je všechna plnost milosti a všechno dobro. Zdráva buď, jeho paláci, zdráva buď, jeho svatostánku, zdráva buď, jeho dome! Zdráva buď, jeho šate, zdráva buď, jeho služebnice, zdráva buď, jeho Matko! A buďte zdrávy i vy, všechny svaté ctnosti, které skrze milost a osvětlení Ducha svatého jste vlévány do srdcí věřících, abyste je z nevěrných udělaly Bohu věrnými.

Sv. František z Assisi: Pozdravení blahoslavené Panny Marie

Ačkoli nelze určit datum vzniku této Františkovy modlitby, není pochyb o tom, že je jeho dílem. Svědčí o tom i Tomáš z Celana: „Ježíšovu matku zahrnoval velikou láskou, protože se skrze ni Pán vši velebnosti stal naším bratrem. Věnoval jí zvláštní chvály, na ni se obracel prosbami, jeho srdce ji pozdravovalo tak často a vroucně, že se to ani vypsat nedá.“

(připravila Renata)

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY

Fara a kostel sv. Františka z Assisi

Na Sádce 18, 149 00 Praha 4

☎/fax: 272 934 261

fara.chodov@volny.cz

http://chodovska.farnost.cz

Komunitní centrum Matky Terezy

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

☎ 731 625 970

info@kcmt.cz

www.kcmt.cz

	Sv. František	Matka Tereza
Pondělí	6.30	
Úterý	18.00 + adorace	17.00
Středa	18.00	17.00
Čtvrtek	<i>jednou za 14 dní</i> 17.30 <i>dětská</i>	17.00
Pátek	18.00	7.30
Sobota	7.30	
Neděle	8.30 10.30 20.00	10.00

e-mail

Karel Kočí (administrátor)	777 101 941	kkoci@czn.cz
Antoni Košmidek (farní vikář)	731 402 478	abikos@tiscali.cz
Ondřej Pávek (výpomocný duchovní)	603 235 606	ondrej.pavek@t-email.cz
Pavel Urban (jáhen)	272 911 264	
Romana Kraleva (pastorační asistentka)	731 625 970	romi36@seznam.cz
Nenad Kralev (pastorační asistent)	739 751 747	kralev@seznam.cz
David Wendelin (pastorační asistent)	724 124 699	david.samuel@centrum.cz
Martin Flosman (pastorační asistent)	777 637 280	flosmanm@post.cz
Eva Černá (ředitelka Charity)	737 322 569	charita.chodov@email.cz
Kancelář Charity (pečovatelská služba)	272 941 972	charita.chodov@email.cz

• Zpravodaj farnosti Chodov • redakce: Martin, Katka • typografie: Josef, Petr, Martin • korektury: Stáňa •
FCHODOVINY • za obsah odpovídá: Karel Kočí • fotografie v čísle: archiv farnosti, Nenad, V. Šmrha,
 o.s. Chodov • e-mail: fchodoviny@centrum.cz • http://www.kcmt.cz/fchodoviny •